

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
Η ΜΑΚΑΡΙΤΙΣΣΑ... Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ!

Μιά φορά κι' ένα καιρό ένας φτωχός χωριάτης είχε μία γουρούνα μαλτζέικη. Η γουρούνα σάβοντας μία μέρα με τὸ ρύγχος της σ' ένα χωράφι ἀνασήκωσε ένα λαγῆνι πῆλινο, πούταν χωμένο ἐκεῖ. Ὁ χωριάτης εἶδε τὸ λαγῆνι, τὸ ἀποξέχωσε, εἶδε πὸς ἦταν βαρὺ καὶ τὸ πήγε σπίτι του.

Ἄνοιγόντας τὸ ἐκεῖ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ τὸν ἔπιασε σύγχυσι καὶ χτυποζάρδι!

Τὸ λαγῆνι ἦτανε γεμάτο φλωριά!.. Καταχόρηκε ὁ χωριάτης, ἀρπάξε τὴ γουρούνα, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ γιόμισε φιλιὰ!..

Καὶ μετὰ τὸ δί-ιο του ὅμως, γιατί ἂν δὲν ἀνασκάλευε ἡ γουρούνα στὸ χωράφι, δὲν θὰ ἔξετρούπωνε τὸ λαγῆνι καὶ δὲν θὰ γινότανε πεντάπλοτος μετὰ τὰ φλωριά!..

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ χωριάτης ἄλλαξε μετὰ μιάς.

Κάθησε σὲ σπίτι ψηλὸ, φόρεσε φράγκα κι' ἔβγαине ὄξω μ' ἀμάξι σεϊντὰς καὶ λιγιόντας καὶ καμαρώνοντας σὰν γύφτικο σκεπάρνι!

Μὰ καὶ τὴ γουρούνα δὲν τὴν ἀδίχθηκε.

Τῆς εἶχε ξεχωριστὸ διαμέρισμα, τῆς ἔφαγνε ἀφθονὴ τροφή καὶ πάντα σταν τὴν ἔβλεπε μπρὸς τὸν ἔσκυβε καὶ τὴ φιλοῦσε σταυροτά!

Μιά μέρα ὅμως ἡ γουρούνα ἔσκασε ἀπ' τὴ πολυφαγία. Ὁ χωριάτης βόηξε σ' αὐτὴ τὴ περίστασι εὐκαιρία νὰ δείξη στὴ γουρούνα τὰ αἰσθηματά του.

Ἦθελε νὰ τὴ κηδέψη, μετὰ τιμῆς, ὅπως καὶ τῆς ὄζειε.

Σηκώνεται λοιπὸν πάει στὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ λέει τὴ σκέψι του.

Ὁ παπᾶς ἀπόρησε. Πῆρε τὸ χωριάτη γιὰ μουρλό. Μὰ ὁ χωριάτης κάθε ἄλλο παρὰ μουρλὸς ἦταν καὶ βγάξει καὶ τὸν πληρώνει μπροστὰ ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα.

Μόλις τέλειωσε τὰ λεφτὰ ὁ Διδεσιμώτατος λούφαξε.

Δέχτηκε νὰ κηδέψουν τὴ μακαρίτισσα τὴ γουρούνα μετὰ τιμῆ καὶ μετὰ δόξα κι' ἔτσι ἔγινε!..

Ἐλα ὅμως ποιμαθετὸ πρᾶμα ὁ Δεσπότης!

Τὸ πληροφορορήθηκε κι' ἔγινε θηρίο! Ἄκουε νὰ βρεθῆ παπᾶς νὰ κηδέψη γουρούνα!..

Δὲν γάνει λοιπὸν καιρὸ καὶ καλεῖ τὸν παπᾶ νὰ παρουσιαστῆ μπροστὰ του.

Ὁ παπᾶς τὰ χάνει καὶ τρέχει στὸ χωριάτη

— Ἐγνοῖά σου, τοῦ λέει ὁ παμπόνηρος ὁ χωριάτης, μὴ φοβῆσαι καὶ θὰ πάω ἐγὼ στὸ Δεσπότη.

— Θὰ πᾶς εὐ; Θὰ σὲ πε ἀξί ὄξω ὁ Δεσπότης.

— Μορὲ μὴ σὲ γνοιάξῃ ἔσένα!..

Καὶ σηκώνεται ἀληθινά, πάει στὴ πολιτεία καὶ νάτος μπρὸς στὸ Δεσπότη. Ἄκουε ὁ Δεσπότης ποιὸς εἶνε κι' ἀρχίζει ταῖς φωναῖς.

— Δεσπότη μου, λέει ὁ Χωριάτης, ἄκου με καὶ μένα. Ἐγὼ τόσα χρόνια δουλέψα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ πλουτίσω, ἐνῶ ἡ γουρούνα μου μ' ἔκαμε πλούσιον γιὰ μιά στιγμὴ. Ἐλεῖται τῆς ἀξίε καὶ ἡ κηδεῖα γιατί ἦτανε καὶ σοφὴ γουρούνα. Φαντάσου νὰ δῆς!.. Πρὶν φοβῆσθαι σὲ σκέφτηκε καὶ τὴν ἀφεντιά σου καὶ σ' ἄφησε χίλια φράγκα ρεγάλο Νάτα! Μ' ὀρμήνεψε νὰ ῥθῶ νὰ σοῦ τὰ δώσω μετὰ τὴ θανάτῃς.

— Ἀμ' μίλα μου ἔτσι βλοημένη, λέει ὁ Δεσπότης. Μίλα μου νὰ καταλάβω πὸς ἦταν μυαλωμένη ἡ μακαρίτισσα. Χαλάλι τῆς τότε!

Κι' ἔχωσε τὸ χιλιάριον στὴ ζῶση του!..

• Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ •

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὅταν ὁ Βερναδότος ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας ἀρρώστησε καὶ ὁ γιατρός του εἶχε τὴν γνώμη ὅτι εἶναι φλεβοτομήσιον. Ὁ Βασιλεὺς ἠρνεῖτο καὶ δὲν ἐδέχετο, σταν ὅμως εἶδεν ὅτι ἡ ἀρρώστειά του ἐξακολουθοῦσε, ἠναγκάσθη νὰ δεχθῆ ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅμως ὁρους: Ὅλοι οἱ παριστάμενοι νὰ φύγουν καὶ μόνον ὁ Βασιλικὸς ἀρχίατρος νὰ μείνῃ εἰς τὸν κοιτῶνα του. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀρχίατρος νὰ ὀρκισθῆ ὅτι ποτε ὄσο θὰ εἶναι ζωντανὸς δὲν θὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν ποὺ θ' ἀποκαλύψῃ. Ἐτσι κι' ἔγινε Ὁ Βασιλεὺς ἐγύμνωσε τότε τὸν βραχιόνά του γιὰ τὴ φλεβοτομήσιν καὶ ὁ ἱατρός εἶδε γραμμὴν στὸ χεῖρ του τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Θάνατος εἰς τὴν Βασιεῖς!» Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἦταν γραμμὴν ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὸν νεανικὸν ἡμερῶν τοῦ Βερναδότου, ὅτε οὗτος ἦτο ἀκόμη στρατιώτης τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ ἱατρός τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ ἐπρόδωκεν ἄμεσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως.

Ὅποτάν ἡ ψυχὴ πετᾶ καὶ παραίτη τὸ σῶμα πλέον δὲν λέγεται ψυχὴ, καλεῖται ὄξω πτόμα! Ἀχ. Παράσχος

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ἐνα ραντεβουδάκι τηλεφωνικῶς γιὰ τὸ ἀπλόγευμα!..

Δὲν εἶναι πλούσιος κανεὶς γιὰ ὅσα θησαυρίζει, ἀλλὰ γιὰ ὅσα μετὰ χαρὰ κι' ἐμὲ ἀγάπῃ δίνει!.. Ἀρ. Προβελέγγιος